Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 12 lipca 2012 r.*

Przystąpienie nowych państw członkowskich — Ustalenie opłaty od nadmiernych zapasów produktów rolnych — Odesłanie w przepisie krajowym do przepisu rozporządzenia Unii, które nie zostało prawidłowo opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w języku danego państwa członkowskiego

W sprawie C-146/11

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Riigikohus (Estonia) postanowieniem z dnia 17 marca 2011 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 25 marca 2011 r., w postępowaniu:

AS Pimix, w likwidacji,

przeciwko

Maksu- ja Tolliameti Lõuna maksu- ja tollikeskus,

Põllumajandusministeerium,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: J.N. Cunha Rodrigues, prezes izby, U. Lõhmus, A. Rosas, A. Arabadjiev i C.G. Fernlund (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: V. Trstenjak,

sekretarz: K. Sztranc-Sławiczek, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 maja 2012 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu AS Pimix, w likwidacji, przez M. Ots, advokaat, oraz T. Pikamäe, vandeadvokaat,

— w imieniu rządu estońskiego przez M. Linntam, działającą w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez K. Saaremäel-Stoilov, H. Tserepę-Lacombe oraz A. Marcoulli, działające w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: estoński.

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 288 TFUE i art. 297 ust. 1 TFUE oraz art. 58 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. 2003, L 236, s. 33, zwanego dalej „aktem przystąpienia z 2003 r.").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między AS Pimix (zwaną dalej „Pimix") w stanie likwidacji a Maksu- ja Tolliameti Lõuna maksu- ja tollikeskus (południowym okręgiem podatkowym i celnym administracji podatkowej i celnej) i Põllumajandusministeerium (ministerstwem rolnictwa) w przedmiocie pobierania opłaty od nadmiernych zapasów.

Ramy prawne

Prawo Unii

Akt przystąpienia z 2003 r.

3 Zgodnie z art. 2 aktu przystąpienia z 2003 r.:

„Od dnia przystąpienia nowe państwa członkowskie są związane postanowieniami traktatów założycielskich i aktów przyjętych przez instytucje Wspólnot i Europejski Bank Centralny przed dniem przystąpienia; postanowienia te są stosowane w nowych państwach członkowskich zgodnie z warunkami określonymi w tych traktatach i w niniejszym akcie".

4 Artykuł 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia z 2003 r. umożliwia Komisji Europejskiej podjęcie środków do ułatwienia przejścia z obowiązującego w nowych państwach członkowskich systemu na system wynikający z zastosowania wspólnej polityki rolnej. Te środki przejściowe „mogą być podejmowane przez okres trzech lat następujących po dacie przystąpienia, a ich stosowanie będzie ograniczone do tego okresu".

5 Artykuł 58 aktu przystąpienia z 2003 r. stanowi:

„Teksty aktów instytucji oraz Europejskiego Banku Centralnego przyjętych przed przystąpieniem i sporządzonych przez Radę, Komisję lub Europejski Bank Centralny w językach: czeskim, estońskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, polskim, słowackim, słoweńskim i węgierskim są od dnia przystąpienia tekstami autentycznymi na tych samych warunkach, co teksty sporządzone w obecnych jedenastu językach. Zostaną one opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, jeśli teksty w obecnych językach były w ten sposób opublikowane".

Rozporządzenie nr 1

6 Zgodnie z art. 1 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17, s. 385), zmienionego aktem przystąpienia, językami urzędowymi Unii są „angielski, czeski, duński, estoński, fiński, francuski, grecki, hiszpański, litewski, łotewski, maltański, niemiecki, niderlandzki, polski, portugalski, słowacki, słoweński, szwedzki, węgierski, włoski".

7 Artykuł 4 tego rozporządzenia stanowi:

„Rozporządzenia i inne dokumenty o zasięgu ogólnym sporządza się w dwudziestu językach urzędowych”.

8 Artykuł 5 rzeczonego rozporządzenia stanowi:

„*Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej* publikuje się w dwudziestu językach urzędowych”.

9 Artykuł 8 tego rozporządzenia przewiduje:

„Jeśli w państwie członkowskim funkcjonuje kilka języków urzędowych, stosowanie języka, na wniosek państwa zainteresowanego, zostaje określone zgodnie z ogólnymi zasadami wynikającymi z ustawodawstwa tego państwa.

[…]”.

Rozporządzenie (WE) nr 1972/2003

10 Podstawą prawną rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 293, s. 3) jest w szczególności art. 41 aktu przystąpienia z 2003 r.

11 Zgodnie ze swoim motywem 1 rozporządzenie nr 1972/2003 ma na celu „uniknięci[e] ryzyka zakłóceń w handlu, które mogłyby wpłynąć na wspólną organizację rynków rolnych w związku z przystąpieniem 10 nowych państw do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r.”. Uwzględniając to ryzyko, motyw 3 tego rozporządzenia podkreśla, że należy „wprowadzić przepisy o zapobiegawczych opłatach nakładanych na nadmierne zapasy w nowych państwach członkowskich”.

12 W tym celu art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1972/2003 nakłada wymóg, aby nowe państwa członkowskie pobierały opłaty od posiadaczy nadmiernych zapasów produktów będących w swobodnym obrocie w dniu 1 maja 2004 r.

13 Artykuł 4 ust. 2 tego rozporządzenia przewiduje:

„Aby określić nadmierne zapasy poszczególnych posiadaczy, nowe państwa członkowskie biorą pod uwagę w szczególności:

a) dostępne średnie stany zapasów z lat poprzedzających przystąpienie;

b) strukturę obrotów w latach poprzedzających przystąpienie;

c) okoliczności, w których zapasy powstały.

Pojęcie nadmiernych zapasów odnosi się do produktów importowanych do nowego państwa członkowskiego lub pochodzących z nowego państwa członkowskiego. Pojęcie nadmiernych zapasów odnosi się także do produktów przeznaczonych na rynki nowych państw członkowskich.

[…]”.

14 Artykuł 4 ust. 3 rzeczonego rozporządzenia przewiduje, że kwotę opłaty od nadmiernych zapasów określa stawka erga omnes należności przywozowej obowiązująca w dniu 1 maja 2004 r. Stawkę tę ustanowiono w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1789/2003 z dnia 11 września 2003 r. zmieniającym załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 281, s. 1).

15 Aby zapewnić poprawne naliczenie opłat od nadmiernych zapasów, art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1972/2003 wymaga, by nowe państwa członkowskie bezzwłocznie przeprowadziły inwentaryzację zapasów według stanu na dzień 1 maja 2004 r. i powiadomiły Komisję najpóźniej do dnia 31 października 2004 r. o ilości produktów o nadmiernych zapasach.

16 Artykuł 4 ust. 5 tego rozporządzenia przewiduje w odniesieniu do Estonii, że ma on zastosowanie w szczególności do produktów objętych kodem 0405 10 Nomenklatury scalonej (zwanej dalej „CN"), a mianowicie masła.

17 Zgodnie z jego art. 10 rozporządzenie to obowiązywało od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 30 kwietnia 2007 r.

Rozporządzenie nr 1789/2003

18 Załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, s. 1) stanowi CN. CN jest aktualizowana przez Komisję raz do roku. Rozporządzenie nr 1789/2003 weszło w życie w dniu 1 stycznia 2004 r.

Prawo estońskie

19 W dniu 7 kwietnia 2004 r. Riigikogu (parlament) uchwalił Üleliigse laovaru tasu seadus (ustawę o opłacie od nadmiernych zapasów, RT I 2004, 30, 203, zwaną dalej „ÜLTS"). Ustawa ta została opublikowana w *Riigi Teataja* w dniu 27 kwietnia 2004 r. i weszła w życie w dniu 1 maja 2004 r.

20 Na mocy art. 7 ÜLTS pojęcie nadmiernych zapasów oznacza różnicę pomiędzy zapasami istniejącymi rzeczywiście w dniu 1 maja 2004 r. a zapasami do przeniesienia.

21 Artykuł 6 ÜLTS definiuje pojęcie zapasów do przeniesienia jako średnią roczną ilość zapasów posiadanych w ciągu czterech lat poprzedzających przystąpienie Republiki Estonii do Unii, a mianowicie w latach 2000–2003, pomnożoną przez 1,2.

22 Zgodnie z art. 10 ÜLTS zapasy do przeniesienia i nadmierne zapasy obliczane są przez Põllumajandusministeerium na podstawie deklaracji przedsiębiorcy. Na jego uzasadniony wniosek Põllumajandusministeerium może uwzględnić określone czynniki mogące tłumaczyć wzrost zapasów niezależny od spekulacji.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

23 W dniu 29 października 2004 r. Põllumajandusministeerium ustaliło, że Pimix posiadała nadmierne zapasy 550 ton masła naturalnego objętego kodem CN 0405 10 19.

24 W dniu 26 listopada 2004 r. Maksu- ja Tolliameti Lõuna maksu- ja tollikeskus w decyzji ustalającej wysokość zobowiązania ustalił kwotę opłaty od nadmiernych zapasów, należnej od Pimix na 16 318 500 EEK. W celu uwzględnienia wyroku Riigikohus z dnia 5 października 2006 r. Maksu- ja Tolliameti Lõuna maksu- ja tollikeskus cofnął tę decyzję i w dniu 29 marca 2007 r. w nowej decyzji

ustalającej wysokość zobowiązania ustalił kwotę opłaty od nadmiernych zapasów, należnej od Pimix w tej samej wysokości zgodnie ze stawką wynikającą z § 14 ust. 2 ÜLTS i z art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1972/2003.

25 Pimix odwołała się od decyzji z dnia 29 października 2004 r. oraz od decyzji ustalającej wysokość zobowiązania z dnia 29 marca 2007 r. Jej skargi do sądu pierwszej instancji i do sądu apelacyjnego zostały oddalone. W ramach skargi kasacyjnej Pimix zarzuca sądowi rozpoznającemu istotę sprawy, iż zastosował rozporządzenia nr 1789/2003 i nr 1972/2003, pomimo że nie były one przedmiotem prawidłowej publikacji w języku estońskim w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i że ponadto od dnia 1 maja 2004 r. uregulowania krajowe transponujące CN już nie obowiązywały. Opierając się na wyroku z dnia 11 grudnia 2007 r. w sprawie C-161/06 Skoma-Lux, Zb.Orz. s. I-10841, Pimix utrzymuje, że estoński organ administracyjny nie mógł nałożyć na nią obowiązków wynikających z norm, które nie zostały przejęte do prawa krajowego i nie były prawidłowo opublikowane przed dniem 5 marca 2005 r.

26 Sąd krajowy uważa, że rozstrzygnięcie toczącego się przed nim sporu wymaga ustalenia, czy przy określeniu nadmiernych zapasów Pimix estoński organ administracyjny przyjął za podstawę wyłącznie przepisy uregulowania unijnego transponowane do prawa krajowego przez ÜLTS, czy też zastosował bezpośrednio to uregulowanie przed jego prawidłową publikacją w języku estońskim w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

27 Sąd krajowy jest zdania, że istotne elementy opłaty, a mianowicie jej płatnik, przedmiot i stawka, nie wynikają jasno i bezpośrednio z ÜLTS. Szereg przepisów ÜLTS odsyła bowiem do uregulowań Unii. I tak, co się tyczy płatnika opłaty, pojęcie przedsiębiorcy jest zdefiniowane w § 5 ust. 1 ÜLTS przez odniesienie do pojęcia produktów rolnych wprowadzonego z kolei do § 2 ÜLTS poprzez odniesienie do przepisów art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1972/2003 dotyczących Estonii. Sąd ten zauważa, że ten ostatni przepis jest niejasny, ponieważ, by zrozumieć treść CN, należy odesłać do rozporządzenia nr 1789/2003.

28 Sąd krajowy stwierdza tymczasem, że w chwili gdy Pimix była zobowiązana do złożenia swej deklaracji, nie była w stanie zrozumieć jej konieczności ani tego, dla jakich produktów rolnych zaistniał ten obowiązek sporządzenia deklaracji. W dniu 1 maja 2004 r. będącym dniem, na który powinna być określona ilość nadmiernych zapasów, i przy wydawaniu decyzji z dnia 29 października 2004 r., w której ustalono ilość nadmiernych zapasów dla Pimix, rozporządzenia nr 1789/2003 i nr 1972/2003 nie zostały bowiem jeszcze opublikowane w języku estońskim w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

29 Co się tyczy w szczególności CN przewidzianej w rozporządzeniu nr 1789/2003, sąd krajowy wskazuje, że w dniu 1 maja 2004 r. nomenklatura ta nie była transponowana do żadnego aktu obowiązującego w owym czasie prawa krajowego.

30 Z uwagi na te elementy sąd krajowy zastanawia się, czy § 2 ÜLTS, odsyłając do rozporządzenia Unii, które nie było prawidłowo opublikowane w języku estońskim w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, stanowi wykonanie tego rozporządzenia w znaczeniu, które Trybunał miał na uwadze w wyroku z dnia 4 czerwca 2009 r. w sprawie C-560/07 Balbiino, Zb.Orz. s. I-4447, i w wyroku z dnia 29 października 2009 r. w sprawie C-140/08 Rakvere Lihakombinaat, Zb.Orz. s. I-10533.

31 W tych okolicznościach Riigikohus postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 288 [TFUE] w związku z art. 58 aktu przystąpienia [z 2003 r.], uwzględniając orzecznictwo Trybunału [ww. wyroki: w sprawie Skoma-Lux; w sprawie Balbino; w sprawie Rakvere Lihakombinaat], należy interpretować w ten sposób, że można żądać od jednostki wykonania obowiązku wynikającego z rozporządzenia [nr 1972/2003]

a) niezależnie od okoliczności, że wymienione rozporządzenie ze stanem obowiązującym w dniu 1 maja 2004 r. nie było opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w języku estońskim,

b) i ustawodawca odpowiedniego państwa członkowskiego nie zdefiniował w akcie prawa krajowego określonego w tym rozporządzeniu pojęcia produktów rolnych, lecz ograniczył się do odesłania do art. 4 ust. 5 [tego] nieprawidłowo opublikowanego rozporządzenia,

c) jeżeli tymczasem jednostka wykonała wynikający z […] rozporządzenia [nr 1972/2003] obowiązek (zadeklarowała zapasy zgodnie z prawidłowym kodem towarowym) i nie zaskarżyła tego obowiązku,

d) a opłata była wobec niej została ustalona przez właściwy organ państwa członkowskiego w czasie, w którym rozporządzenie nr 1972/2003 było już opublikowane w języku estońskim w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*?

2) Czy na podstawie art. 58 aktu przystąpienia [z 2003 r.] w związku z art. 297 ust. 1 [TFUE] oraz motywu 3 i art. 4 rozporządzenia [nr 1972/2003] można wnioskować, że państwo członkowskie może żądać od jednostki opłaty od nadmiernych zapasów, jeżeli rozporządzenie nr 1972/2003 ze stanem obowiązującym w dniu 1 maja 2004 r. nie było opublikowane w języku estońskim w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, ale gdy właściwy organ państwa członkowskiego ustalał później opłatę, rozporządzenie to było już opublikowane w języku estońskim w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

32 W dwóch pytaniach, które należy zbadać łączenie, sąd krajowy dąży zasadniczo do ustalenia, czy art. 58 aktu przystąpienia z 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu w Estonii względem jednostek przepisów rozporządzenia nr 1972/2003, które w dniu 1 maja 2004 r. nie były ani opublikowane w języku estońskim w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, ani przejęte do prawa tego państwa członkowskiego, nawet jeżeli jednostki mogły zapoznać się z nimi w inny sposób.

33 W celu udzielenia odpowiedzi na powyższe pytanie należy przypomnieć, że zgodnie z podstawową zasadą porządku prawnego Unii akt pochodzący od władz publicznych nie może wywoływać skutków wobec jednostek, dopóki nie uzyskają one możliwości zapoznania się z nim przez prawidłową publikację w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (wyrok z dnia 25 stycznia 1979 r. w sprawie 98/78 Racke, Rec. s. 69, pkt 15; ww. wyrok w sprawie Skoma-Lux, pkt 37).

34 Ponadto z art. 2 aktu przystąpienia z 2003 r. wynika, że nowe państwa członkowskie są związane aktami przyjętymi przez instytucje przed dniem przystąpienia i że akty te są stosowane w państwach członkowskich od dnia przystąpienia. Jednakże możliwość powołania się na nie wobec osób fizycznych i prawnych w tych państwach jest podporządkowana ogólnym warunkom wykonania prawa Unii w państwach członkowskich, ustanowionych w pierwotnych traktatach, a w odniesieniu do nowych państw członkowskich – w samym akcie przystąpienia z 2003 r. (ww. wyrok w sprawie Skoma-Lux, pkt 32).

35 W zakresie dotyczącym rozporządzeń Rady i Komisji oraz dyrektyw tych instytucji, które są skierowane do wszystkich państw członkowskich, z postanowienia art. 297 ust. 2 TFUE wynika, że akty te mogą wywoływać skutki prawne wyłącznie, jeśli zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Skoma-Lux, pkt 33).

36 Zasady te muszą być szanowane z tymi samymi konsekwencjami wówczas, gdy uregulowanie Unii – w celu jego wykonania – zobowiązuje państwa członkowskie do podjęcia środków nakładających obowiązki na jednostki. W związku z tym takie środki powinny zostać opublikowane, aby jednostki te mogły się z nimi zapoznać (zob. podobnie wyrok z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie C-313/99 Mulligan i in., Rec. s. I-5719, pkt 51, 52). Zainteresowani również powinni mieć możliwość pozyskania informacji co do źródła środków krajowych nakładających na nich obowiązki. Obowiązkiem publikacji jest objęte zatem nie tylko dane uregulowanie krajowe, lecz również akt prawa Unii, który w danym wypadku zobowiązuje państwa członkowskie do podjęcia środków nakładających obowiązki na jednostki (zob. podobnie wyrok z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie C-345/06 Heinrich, Zb.Orz. s. I-1659, pkt 45–47).

37 Ponadto z art. 58 aktu przystąpienia z 2003 r. w związku z art. 4, 5 i 8 rozporządzenia nr 1 wynika, że w stosunku do państwa członkowskiego, którego język jest językiem urzędowym Unii, prawidłowa publikacja rozporządzenia Unii oznacza publikację tego aktu w tym języku w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (ww. wyrok w sprawie Skoma-Lux, pkt 34).

38 Trybunał orzekł zatem, że art. 58 aktu przystąpienia z 2003 r. sprzeciwia się temu, aby obowiązki zawarte w przepisach Unii, które nie zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w języku nowego państwa członkowskiego, podczas gdy język ten jest językiem urzędowym Unii, mogły zostać nałożone na jednostki w tym państwie, nawet jeśli mogły one zapoznać się z tymi uregulowaniami przy użyciu innych środków (ww. wyroki: w sprawie Skoma-Lux, pkt 5; w sprawie Balbiino, pkt 30).

39 Uchwalając w dniu 7 kwietnia 2004 r. ÜLTS, Republika Estonii wykonała obowiązki wynikające z rozporządzenia nr 1972/2003, wprowadzając opłatę od nadmiernych zapasów produktów rolnych i określając szczegółowe zasady jej obliczania. ÜLTS jest zatem w Estonii źródłem obowiązków dla jednostek, niezależnie od faktu, że na rozporządzenie to nie można się wobec nich powołać przed umożliwieniem im zapoznania się z ich treścią dzięki prawidłowej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w języku tego państwa członkowskiego. Wśród tych obowiązków znajduje się obowiązek zgłoszenia do Põllumajandusministeerium, najpóźniej do dnia 15 maja 2004 r., zapasów niektórych produktów rolnych posiadanych przez nie w dniu 1 maja 2004 r. Bezsporne jest, że obowiązek uiszczenia opłaty od nadmiernych zapasów jest zatem określany w zależności od zapasów produktów posiadanych w tym dniu. Data wydania decyzji ustalającej wysokość zobowiązania nie ma zatem wpływu na zdarzenia powodujące powstanie tej opłaty. W postępowaniu przed sądem krajowym okoliczność, że decyzja ustalająca wysokość zobowiązania z dnia 29 marca 2007 r. została wydana po prawidłowej publikacji w języku estońskim w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* rozporządzeń nr 1789/2003 i nr 1972/2003, nie pozwala na uznanie, że w dniu wejścia w życie ÜLTS można było powołać się na te rozporządzenia wobec Pimix.

40 Trybunał orzekł już, że zasada wynikająca z ww. wyroku w sprawie Skoma-Lux nie stoi na przeszkodzie temu, by wobec jednostek można było powoływać się na te przepisy rozporządzenia nr 1972/2003, które zostały przejęte w ÜLTS. Niemniej jednak zasada ta może zachować jeszcze resztę zakresu stosowania, w przypadku gdyby przed oficjalną publikacją tego rozporządzenia w języku estońskim władze estońskie powołały się wobec jednostki na określone jego przepisy, które nie zostały wdrożone przez ÜLTS (ww. wyroki w sprawie Balbiino, pkt 32; w sprawie Rakvere Lihakombinaat, pkt 34).

41 Rozporządzenie nr 1972/2003 zobowiązuje państwa członkowskie do obciążenia opłatami nadmiernych zapasów występujących na dzień 1 maja 2004 r. w odniesieniu do niektórych produktów rolnych wskazanych przez ich kody CN. Tymczasem w dniu 1 maja 2004 r. rozporządzenie to nie było opublikowane w języku estońskim w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, ponieważ publikacja ta miała miejsce dopiero w dniu 3 marca 2005 r. W odniesieniu do rozporządzenia nr 1789/2003, które zawierało obowiązującą wówczas CN, zostało ono opublikowane w języku estońskim w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dopiero w dniu 6 sierpnia 2004 r. Gdy ÜLTS weszła w życie w dniu 1 maja 2004 r., jednostki nie były w stanie zapoznać się z produktami podlegającymi opłacie od

nadmiernych zapasów za pośrednictwem uregulowań Unii, które były przedmiotem prawidłowej publikacji w języku estońskim w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. ÜLTS nie podała definicji tych produktów, lecz poprzestała na odesłaniu do art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1972/2003. Jednostki nie były ponadto w stanie określić tych produktów dzięki uregulowaniu krajowemu, ponieważ estońska nomenklatura celna została uchylona z dniem 1 maja 2004 r.

42 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że nie można się powoływać na mające znaczenie dla niniejszej sprawy przepisy rozporządzeń nr 1789/2003 i nr 1972/2003 wobec jednostek w Estonii od dnia 1 maja 2004 r., ze względu na to, że nie były one przedmiotem prawidłowej publikacji w języku estońskim w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub nie zostały przejęte do prawa tego państwa członkowskiego.

43 Rząd estoński podkreśla jednak, że w sprawie przed sądem krajowym Pimix znała zakres ciążących na niej od dnia 1 maja 2004 r. obowiązków, ponieważ akt przystąpienia z 2003 r. przewidywał już nałożenie opłat od nadmiernych zapasów produktów rolnych. Rząd ten uważa, że niemożność powołania się wobec jednostek na rozporządzenie nr 1972/2003 jest sprzeczna z celem tego rozporządzenia i aktu przystąpienia z 2003 r., jakim jest przeciwdziałanie spekulacji produktami rolnymi.

44 Jednakże Trybunał orzekł już, że poszanowanie orzecznictwa przypomnianego w pkt 33–38 niniejszego wyroku opartego o zasady pewności prawa i równego traktowania nie jest sprzeczne z poszanowaniem zasady skuteczności prawa Unii, gdyż ta ostatnia zasada nie może dotyczyć przepisów, na które nie można jeszcze powołać się wobec jednostek. Uznanie w imię zasady skuteczności możliwości powołania się na akt, który nie został prawidłowo opublikowany, oznacza obciążenie jednostek w zainteresowanym państwie członkowskim negatywnymi skutkami niewykonania obowiązku, który spoczywał na administracji Unii, jakim było udostępnienie w dniu przystąpienia całego dorobku wspólnotowego we wszystkich językach urzędowych Unii (ww. wyrok w sprawie Skoma-Lux, pkt 42).

45 Rząd estoński twierdzi również, że Pimix wywiązała się bez trudności ze swych obowiązków sporządzenia deklaracji w świetle ÜLTS, wykazując przez to, iż znała zakres swych obowiązków nawet przed prawidłową publikacją w języku estońskim w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* rozporządzeń nr 1789/2003 i nr 1972/2003.

46 Jednakże okoliczność, że spółka skarżąca w postępowaniu przed sądem krajowym dokładnie zadeklarowała ilość produktów podlegających opłacie będących w jej posiadaniu w dniu 1 maja 2004 r., a zatem była poinformowana o obowiązujących przepisach Unii, nie wystarcza, aby móc powołać się wobec niej na uregulowania Unii, które nie były przedmiotem prawidłowej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Skoma-Lux, pkt 46).

47 W świetle powyższego na zadane pytania należy odpowiedzieć, że art. 58 aktu przystąpienia z 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu w Estonii względem jednostek przepisów rozporządzenia nr 1972/2003, które w dniu 1 maja 2004 r. nie były ani opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w języku estońskim, ani przejęte do prawa tego państwa członkowskiego, mimo że jednostki te mogły zapoznać się z nimi w inny sposób.

W przedmiocie kosztów

48 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 58 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu w Estonii względem jednostek przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji, które w dniu 1 maja 2004 r. nie były ani opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w języku estońskim, ani przejęte do prawa tego państwa członkowskiego, mimo że jednostki te mogły zapoznać się z nimi w inny sposób.

Podpisy